

Triptikhon

Száz éve már

Tartva záporverte, tág terepen át,
Hová ég fehérje önti alá világosát
(Híján a Tejútnak, csak hulláma rebben,
Vagy inkább csak vetüλέke csillan nála szebben);
Láttunkra rőt vad nyalja félve az esővizet,
Amott ló ballag, melyet most elővezet
Jászlától valaki, mintha nem lenne messze
– Pedig messze van minden, hogy elérhesse
Fékjét, s menjen tovább, lépésben haladva,
Átváltozva közben, más és más alakba,
Amivé csak vetíthetné megedzett képzelet,
Ahogy egyszerre több és még csak több lehet...
Flastroma és írja farkas futásának,
Amerre sohasem tévednek verzlábak.
Mint aki egykoron itt időzve tanyázott:
De mára vége. Mostanra mind elmentek a vadászok.

Freskó

Kik ötven éve jártak itt, a falra
árnyuk vetült, és néztek jobbra-balra:
bábok mentek az előadásra...
Nem látszott, az idő hogy elvássa
nem csak foguk, inkább a színüket,
kikezdi májuk és ki szívüket,
kinek-kinek marad üres tekintete,
s ha szökni gondol, nem tudja, szökhet-e;
maradnak itt jó sokan utána,
úgy tűnik, hogy egymásra találva,
csoportjuk csak lassan gyülekezik:
egy érkezik, a másik meg elveszik.
S hűledeznek itt kiszolgáltatva,
mint lemeszelt régi festmény rajza.

Villózás

Hol is éltünk? Aligha van jele:
mintha hársméz cseppje peregne le
fehér háttér előtt, amit megcsapott
messzi zeneszó, a nádnyelvű fagott
csármáló récehangja, vízen iramodva
ömölve lefelé, vélt hattyúdalokba,
ahogy holdfény viaszkarimája megolvad
s képlékeny lesz, puha: örvénye belékap
menny boltozatának felrémlő síkjába:
délszak, olajfűz; porban unatkozó páva.
Nagy volt itt minden, hogy csak hinni kellett,
s tudni, hova mi illett vagy nem illett.

